

PLĂCINȚELE CU MĂRAR

A ajuns un mușchetar
la o moară: – Hei, morar,
noapte e și frig afară,
lasă-mă să intru-n moară!

Cum era morarul bun,
nu avea să-l lase-n drum:
– Da, e frig și noapte-afară,
intră, omule, în moară!

Cum era morar cuminte,
l-a poftit și la plăcinte:
– Plăcințele cu mărar ...
– Mulțumescu-ți, bun morar ...

După ce s-a săturat,
mușchetarul s-a culcat,
dar ... nu apucă s-adoarmă,
auzi afară larmă.

Căci ajunse un tâlhar
Lângă moară: – Hei, morar,
noapte e și frig afară,
lasă-mă să intru-n moară!

Cum era morarul bun,
nu avea să-l lase-n drum:
– Da, e frig și noapte-afară,
intră, omule, în moară!

Cum era morar cuminte,
l-a poftit și la plăcinte:
– Plăcințele cu mărar ...
Dar strigă acel tâlhar:

– Mie să nu-mi cerni făină!
Frige-mi iute o găină,
iar eu ... am să dorm un pic,
c-așa face un voinic!..

Când s-a dat mai lângă pat,
Mușchetarul s-a sculat –
s-a făcut atunci tâlharul
subțirel, cum e țăntarul.

– Ia să-ți frig o găinușă,
să nu poți ieși pe ușă!
Dăi, morare, dinapoi
Trei fierbinți și două moi!

Și morarul cu lopata
poc și poc! mai să-l dea gata.
A strigat bietul tâlhar:
– Iartă-mă, bade morar,
mie-mi place și mărarul...
Dar i-a zis atunci morarul:
– Măi tâlhare, ieși afară,
n-ai ce căuta în moară,
nu-s plăcinte cu mărar
pentru cine e tâlhar!

Butnaru V.